

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra RISTESTENEN

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 337. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262104432/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Kræmmeren meget kjært. Han fik derved, som han haabede, Leilighed til rigtig i Ro og Mag at tale med sit Hjertes Udvalgte, med hvem han udbad sig en Samtale.

Maren Ged, som kjendte de svære Betingelser, hendes Fader havde stillet de unge Beilere, blev saare nysgjerrig efter at erfare, hvad der i saadan Hast førte den Ene af dem tilbage til hende.

Hendes Sengekammer var beliggende i nederste Stokværk, ved Siden af den Gamles; men foruden dette havde hun til sit eget Brug indrettet sig et andet lidet Buur. Det var et lille rundt Kammer, øverst oppe i det ene af Gaardens runde Taarne; dets Vindue vendte ud mod Skoven, og det laae meget afsides fra den øvrige beboede Deel af Huset. Her havde hun sine to Turtelduer, her stode smukke Blomster, her hængte hendes Luth, og her tyede hun hen, for enten at lytte paa Fuglesang eller selv lade sin Røst klinge, og her fældede hun Taarer over Magellones Jammer og Tristans og Isaldes sørgelige Skjæbne eller loe i al Hemmelighed over Uglspils Pudserier.

Herhid førte hun *Niels Studtmann*, satte en Stol til ham og tog selv fat paa sit Broderi.

»Naa,« sagde hun smilende, »hvad har I saa at fortælle mig, Hr. *Niels*?«

Efterat have rømmet sig og sat sig i Lave, begyndte han: »Det Første og det Vigtigste, jeg har at sige Eder, skønne Frøken! det er, at jeg beiler til Eders Hjerte og Haand!«

»Ei, ei! Gud velsigne Jer!« raabte *Maren Ged* høit leende, »har I maaskee været i Klintekongens Have? har I allerede alle de blanke Gyden i Lommen? Lad

mig dog see! I veed jo nok, uden dette tør jeg slet ikke høre paa Jer!»

»Siden I veed Alt,« svarede *Niels Studtmann* alvorligt, »saa vil jeg strax skride til at aabenbare Eder, hvar der giver mig Mod til at tale saa frit til Eder. Jeg kan da siden med saa meget større Sikkerhed fremføre mit vigtigste Ærinde. — Da jeg i Følge med *Claus Boel* sidste Gang red herfra, skeete det ikke med saa let Hjerte, som det maaske kunde forekomme. Jeg var ør og betagen af Elskov og Haab; men i Baggrunden af mit Sind dæmrede dog Tanken om Umuligheden af at opfylde Hr. *Eilers* strenge Betingelse. Imidlertid gjorde jeg mig dog strax rede til at reise — jeg vidste knap selv hvilken eller til hvad Nytte. Al min Kraft vilde jeg opbyde, Alt vilde jeg vove! Paa min egen lille Skude seilede jeg da ad Pommern til og steeg i Land i Stralsund. I Havnen fik jeg, blandt en Mængde andre Skibe, Øie paa et stærkt og meget let bygget Fartøi, der saa ud til at kunne føre en stor Deel Seil. Det førte et kulsort Flag paa halv Stang, og ovenover dette var heiset det Stralsundske Vaaben. Man sagde mig, at det var en Sørøverskude, som for nogle Dage siden, ved Forræderi af Een af Mandskabet, var faldet i Hænderne paa de Stralsundske og nu bragt ind der. Da jeg kom op i Byens Gader, bemærkede jeg et usædvanligt Røre og en livlig Tummel blandt Folk. Strømmen drog sig henad Torvet til, hvor Stimmelen var stor. Alle Ansigter vendte mod Raadhuset. Udenfor dette var der opreist en Forhøining, paa hvilken der stod en Mand, og det var ham, der tiltrak sig Alles Opmærksomhed. I Trængselen saac jeg Een af mine Velyndere